

Bjørn Elmquist (V):

Der er ikke tale om, at jeg ønsker, at nogen skal afholde sig fra fortolkninger. Jeg sagde: hvem skal man fæste lid til?

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til udenrigsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 6:

Forslag til folketingsbeslutning om at gøre Norden til atomvåbenfri zone.

Af Albrechtsen (VS) og Pelle Voigt (SF) m.fl.

(Fremsat 8/2 84).

Forslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):**

Spørgsmålet om en atomvåbenfri zone i det nordiske område har ved adskillige lejligheder været drøftet her i tinget, og regeringens holdning er velkendt. Vi stemte således for dagsordenen af 8. februar sidste år, der bl.a. opfordrede regeringen til at støtte realistiske bestræbelser for etablering af atomvåbenfri zoner, der omfatter begge sider af den skillelinje, der deler Europa.

Regeringen stemte ikke imod dagsordenen af 10. november 1983, hvori folketinget efter at have bekræftet Danmarks medlemskab af NATO opfordrede regeringen til aktivt at arbejde for, at Danmark forbliver atomvåbenfrit gennem etablering af en nordisk atomvåbenfri zone. Regeringen har naturligvis loyalt efterlevet denne dagsorden, der,

som det også blev understreget her i tinget under debatten, ikke fraviger fra linjen i dagsordenen fra 8. februar.

Senest har vi foranlediget spørgsmålet taget op ved det nordiske udenrigsministermøde her i København i onsdags. Drøftelserne bragte ikke nye synspunkter frem. Der var enighed om at vende tilbage til spørgsmålet på det næste nordiske udenrigsministermøde.

Det forslag fra en række nordiske fredsorganisationer, som danner grundlag for det foreliggende forslag til folketingsbeslutning, og som er optrykt som bilag til forslaget, er vel et forsøg på at angive nogle af rammerne for oprettelse af en atomvåbenfri zone i det nordiske område. Jeg kan have megen sympati for det formål, som forslaget angiver, nemlig at hindre atomoprustning i det nordiske område.

På den anden side må jeg her minde om, at de nordiske lande som bekendt ikke selv har kernevåben i fredstid. Hvis der finder en atomoprustning sted i det nordiske område, er det derfor ikke de nordiske lande, der står for denne atomoprustning.

Man kan indvende, at en zone netop også skal vise sin værdi i krigstid, men spørgsmålet er, om man kan vente, at en nordisk atomvåbenfri zone vil blive respekteret under en krig. Vi har vel alle en formodning om, at skulle det virkelig gå så galt, at en kernevåbenkrig brød ud i Europa, så var de gode hensigter bag både dette og lignende forslag tværtimod slået fejl.

Man kan derfor hævde, at zonen formål især er tænkt som et eksempel, som et bidrag til at vende en truende udvikling, og det er naturligvis en sympatisk bestræbelse. Men man kan spørge, om den er effektiv. En første forudsætning for at gå ind for en formaliseret zone er vel, at den tænkes at bidrage til den sikkerhedspolitiske stabilitet i vores område, men netop fordi der reelt betragtes er tale om en formalisering af en tilstand, der er selvfølgelig i fredstid og uvis under krigens vilkår, har erfaringen vel hidtil været, at diskussionen snarest har bidraget til på det ene eller det andet hold at vække uro om vor sikkerhedspolitiske holdning. En sådan uro undgår man efter mit skøn kun, hvis en formaliseret atomvåbenfri zone i Norden etableres som led i en større europæisk sammenhæng, der må omfatte begge sider af skillelinjen mellem Øst og Vest.